

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת בלק - י"ב תמוז תשפ"ו × עלון 197

בהשגחה

השליחות הסודית

הרב של המושב שבצפון ארץ ישראל קרא לר' יצחק ומסר לו מכתב חתום. הרב הזהיר אותו בכל האזהרות לבל יהי לפתוח את המכתב, אלא ייסע מיד למושב שבדרום וימסור אותו לרב המושב.

הרב הוסיף לו בהמתקת סוד: בשליחות הזאת אתה מציל נפשות, ואין לך אפשרות אפילו לחלום לאיזו מצווה אתה זוכה.

ר' יצחק אינו מחכה אפילו דקה, אלא מיד מתניע את רכבו ונוסע לכיוון המושב. הוא אינו עוצר בדרך, כי הוא יודע שכעת הוא שליח לדבר גדול.

אם יעצור אותו אדם וישאל אותו: מה אתה כל כך נסער? הרי אינך יודע מהי השליחות הזאת.

ר' יצחק כלל לא יבין מה רוצה השואל. מה חסר כאן בהבנה? אני 'יודע' שאני שליח לדבר גדול. כש'יודעים' לא צריך להבין.

חז"ל אמרו לנו שאם אדם התפלל ולא התקבלה תפילתו, זה סימן שמשמייים מבקשים ממנו: התפלל שוב, עדיין זקוקים לתפילה שלך.

רבי אשר פריינד כותב במכתב:

"התפילה צורך העולם היא, ואין הקב"ה מואס בה, אדרבה, גונזה בבית אוצרו להשתעשע לפניו ולהשפיע על ידה שפע רב.

ואילו הייתה נתונה הרשות לאדם לראות עד היכן הדבר מגיע, לא היה פוסק כל היום מלהתפלל לפני אלוקי מרום. לכן אל ימנע עצמו מלדבר דיבורים של תפילה."

זוהי התשובה להרגשה שיש לפעמים: התפללתי כל כך הרבה ולא פעלתי בתפילתי. לא נותנים לנו 'להבין' מה פעלה התפילה, אבל אנחנו 'יודעים' שהתפילה פעלה.

וכש'יודעים', לא צריך להבין.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

יש בורא עולם

נחש עצום ואימתני נכרך סביב אחד המטיילים ביער העבות. הסובבים מתבוננים מרחוק בפחד איום, ולפתע פורצת צווחת 'שמע ישראל' מפיו של האיש, והנס הגדול מתרחש לנגד עיני כולם.

הרגשנו את השערות סמורות ועומדות מפחד, ורק כעבור דקות ארוכות נרגענו מעט מהמעמד המבעית הזה. באותו יום הפך החבר לבעל תשובה, ונעשה לשומר תורה ומצוות..."

כך סיים נהג המוניתי את הסיפור המסעיר שגולל באוזניו של המשגיח מפוניבז'.

הביט רבי יחזקאל בראשו הגלוי של הנהג, ושאל: "ומה איתך? הלא היית עד לנס הגדול! איך נשאתר כך ולא חזרת בתשובה?"

ענה הנהג ואמר: "כבוד הרב, הרי זה קרה לו, מה זה שייך אלי?!"

× × ×

כשסיפר המשגיח רבי חזקאל לוינשטיין בעל 'האור יחזקאל' לתלמידי הישיבה את סיפורו של הנהג - קרא בקול ואמר:

"רבותי! עומד יהודי ורואה בשתי עיניו מחזה אלוקים, נס עצום ונפלא, הצלה ברגע האחרון בזכות זעקה אמיתית של 'שמע ישראל'. כיצד ניתן להישאר אדישים לנוכח מחזה שכזה?!"

"לפעמים גם אנחנו עלולים, חס ושלום, להיות כמו אותו נהג: סביב כל אחד מאיתנו מתרחשים אין ספור מעשי פלא של השגחה פרטית. כל אחד רואה סייעתא דשמיא אין סופית שמלווה אותו בכל רגע. כל אחד זוכר אין ספור תפילות שהתפלל, והתקבלו אצל הבורא אבינו אב הרחמן. אל נא נהיה עיוורים מלראות. יש בורא לעולם, יש מנהיג לבירה, והוא עשה, עושה ויעשה לכל המעשים!"

כך גם היה רבי יחזקאל מרגיל את ילדיו ונכדיו בהתבוננות בהשגחות ה' הפרטית, והיה מכריז על מבצעים שונים לתגמול, לדוגמה: "מי מהילדים שיבוא ויספר לי סיפור השגחה פרטית שאירע עימו, יקבל ממני מטבע..."

נהג המוניתי שבה נסע המשגיח מפוניבז', הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל, החל לרעה, כאשר במהלך השיחה עם הנוסע הדור הפנים - נזכר בסיפור מעברו, והחל לשחזר באוזני הרב את רגעי האימה המחרדיים:

"יצאנו יחדיו כמה חברים לטיול מהנה בחיק הטבע. שעות ארוכות הסתובבנו ביער עבות ארוך ומתפתל, בחנו מקרוב פרחים שונים ונדירים, ניצבנו על יד חיות בר, והתבוננו בהשתאות בעופות שהתחבאו להם בין ענפי העצים הגבוהים.

המשכנו לצעוד פנימה במעבה היער, ואז זה קרה..."

אחד החברים חש לפתע בלפיתה עזה, ההולכת ומתהדקת בעוצמה אדירה סביב לרגלו. הוא רכן מטה בבהלה, וזעקה מקפיאת דם נמלטה מפיו.

היה זה נחש עצום ואימתני שהופיע משום מקום, שהלך ונכרך על רגלו. הנחש היה ארוך ועבה, ממש ענק. מעולם לא ראינו כמותו. חברנו נותר כמאובן על מקומו. פניו היו חיוורות כסיד, וכולנו נמלטנו לאחור, רועדים מפחד, ומתבוננים מרחוק בחשש גדול.

הנחש הארסי הלך וסובב עוד ועוד את חברנו האומלל. נראה היה שתוך רגעים אחדים הוא ילפף אותו מכף רגל ועד ראש, ואז... ד' ישמורה!...

ואז, לפתע פתח החבר את פיו וצרח בכל כוחותיו:

'שמע ישראל, ד' אלוקינו, ד' אחד!'

אך יצא הפסוק מפיו, ומיד, ללא כל הסבר טבעי והגיגיו, הרפה הנחש את לפיתתו, שחרר את גופו של חברנו, חזר לאדמת היער והסתלק מהמקום במהירות.

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.

רוצים לגלות שלוה וביטחון בכל יום מחדש? התחברו ל'קו השגחה פרטית' *6176 או 02-30-11-300

× מהפתק לדלת ×

מספר ר' חנוך בליז'ינסקי מחזור הגלילית:

יש לי בבית כמה מקומות שבהם מונחים פתקים, שאמורים להזכיר לי כל מיני דברים. הבעיה היא שכדי שהפתקים האלו יזכירו לי מה שנכתב בהם, אני צריך לראות אותם. זה לא קורה בדרך כלל, כי אחרי שהנחתי את הפתק, הוא נח בשלום על משכבו.

בדרך כלל התזכורת נמצאת לי בראש, וזה לא שאני באמת צריך דף נייר כתוב כדי להיזכר במשימות חשובות. אלא הכתיבה בפתק עוזרת לי להכניס את הידיעה חזק יותר למוח, וגורמת לי למהר לפעול. אבל הפעם, תוכנו של הפתק לא חדר אליי פנימה, והוא נשאר על הנייר בלבד.

יום אחד, בתחילת הקיץ הנוכחי, אני מגלה פתק ישן שעליו רשום למרבה הבושה שאני חייב לחברי שלוש מאות וחמישים שקלים. התאריך עצמו גער בי על שכחתי: לווייתי את הכסף בחנוכה של שנת תשפ"ה. כשנה וחצי עברו מאז, והחוב עדיין לא שולם!

ניסיתי להיזכר מה היה אז, למה לווייתי כסף, וכשנזכרתי באירוע התביישתי עוד יותר. באותה עת הייתי בטוח שתוך שבוע אני מחזיר את הכסף, אבל השבוע ההוא כבר חלף, ואחרי חלפו עוד כל כך הרבה שבועות, שקשה לספור אותם.

החלטתי...הרגע! הרגע אני הולך להחזיר את ההלוואה. בדיוק היו לי מזומנים בכיס, ברוך ד'. מיהרתי לביתו של החבר המלווה, כדי להסיר את חרפת החוב מעל ראשי. פסעתי במהירות רבה, בדחף אדיר להיפטר מהעניין מה שיותר מהר, והגעתי אליו הביתה. הוא פתח לי את הדלת אחרי שתי דפיקות. הבית היה חשוך, בעל מלאכה הסתובב שם, והיה די פשוט להבין שהוא מטפל כנראה בעניין שקשור לחשמל.

אמרתי לבעל הבית, "תסלח לי, אני ממש מתנצל על שלא החזרתי לך את החוב בזמן. עכשיו נזכרתי שבחנוכה שעבר לווייתי ממך כסף".

הוצאתי מכיסי שלוש מאות וחמישים שקלים ונתתי לו, "זה שלך". העיניים שלו נפערו בתדהמה, אך לו כמה שניות טובות להתעשת, עד שהוא קרא בקול חנוכי, "איך זה יכול להיות??? מי שלח אותך?" לא הבנתי את השאלה. "זה חוב שאני חייב לך, עכשיו נזכרתי בזה".

"עכשיו! בדיוק עכשיו! אני אגיד לך מה קרה עכשיו", הוא הצביע לכיוון הפועל ואמר לי, "אנחנו כבר עשרים וארבע שעות בלי חשמל. אירעה כאן תקלה משמעותית שרק חשמלאי יכול לתקן, ואני לא קראתי לו כי לא היה לי כסף. לבסוף ראיתי שבשום אופן לא שייך להמשיך כך. התפללתי לקב"ה ואמרתי, 'ריבונו של עולם, אני קורא לטכנאי ואתה תשלח לי כסף'".

קראתי לו על חשבון זה, עוד מעט הוא מסיים, ואני צריך לשלם לו בדיוק שלוש מאות וחמישים שקלים!!!

פלא פלאים! מדהים לחשוב שהקב"ה כבר הכין את התשלום

לטכנאי, ושתחושת הדחיפות העצומה שתפסה אותי הייתה ממש הארה משמיים, להזדרז ולהביא את הכסף לפני שהפועל יסיים את העבודה, וכך לחבר שלי יהיה איך לשלם ברגע שיידרש לכך. כמה חסד ורחמים יש כאן!

× האולם נתפס מזמן ×

מספר ר' מרדכי רוטמן שליט"א מירושלים:

זכינו לארס את בתנו. חשבנו עם המחוננים על מועד מתאים, והגענו להסכמה לגבי החודש שבו תיערך החתונה. עשינו לעצמנו סינון תאריכים, לא בתחילת השבוע ולא בסופו, משהו טוב באמצע, כשהירח במילואו, בנוסף לתכונות היום ולסגולותיו כמו שנכתב בספרים על ידי יודעי העתים, והתחלנו להתכונן. סיפרנו לכל מי ששאל, כי התוכנית היא לערוך את החתונה בחודש שעליו סיכמנו, ורק את בעל האולם שבו תכננו להשיא את בתנו - לא עדכנו.

כן, זה נשמע קצת מוזר, אבל זה מה שהיה. לא תפסתי שעליי לדבר עם בעל האולם מיד אחרי האירוסין, ורק כחודשיים לפני המועד פניתי אליו בבקשה שיפנה את אולמו לכבוד החתונה.

הפקיד האחראי על הרישום פער את אוזניו בתדהמה, "עכשיו אתה נזכר להזמין אולם! חודשיים לפני! הכול תפוס!"

"אתה בטוח?" ניסיתי את מזלי, "אם האולם תפוס בתאריך שביקשתי אז תיתן לי בתאריך הזה, או הזה, או הזה", הייתה לי רשימה של כמה תאריכים מומלצים. "נו, יש משהו פנוי?"

הפעם הוא ממש צחק, "תאריכים טובים בחרתם לכם. אתם לא הראשונים שבדקו ומצאו שבימים האלו הכי מוצלח לקבוע חתונה. הכול תפוס".

הוא הציע לי את התאריך הפנוי הקרוב ביותר, אבל אני עדיין ניסיתי לשנות את המפה. "אולי תיתן לי שם של מי שהזמין אצלכם אולם, ואנסה להחליף איתו את התאריך?"

הוא לא הסכים ברגע הראשון, גם לא בשני, אבל בשלישי הוא נתן לי שם של מישהו ואיחל לי הצלחה.

התקשרתי למספר הטלפון שנתנו לי, ושאלתי: "קבעתם חתונה ליום פלוני?"

"כן".

"האם תסכימו להחליף איתי את התאריך? חשוב לי מאוד לעשות את החתונה דווקא ביום הזה, באולם בירושלים".

"בירושלים?!!" התפלא המחונן ומיד אמר, "אין שום בעיה. החתונה שלנו היא בבית שמש".

"אמרו לי שהחתונה שלכם בירושלים".

"זו טעות".

"של מי?"

וכך התברר שלבעל האולם שבירושלים יש גם אולם בבית שמש, והרישום לשני האולמות נעשה באמצעות אותו מספר טלפון. פה

שכר הבוטח - גם בעולם הזה וגם בעולם הבא

וְהַתְּשִׁיעִי לְיִתְרוֹן. בְּעַל הַכִּימְיָה בְּכַשְׁרוֹן. עֲשֶׂרוּ לֹא יִתְקִים לְנִצְחִים
 רַק הַצְּלָה מֵאֲבִיוֹנוֹת. קִבְּצוֹנוֹת בְּיִשְׁנוֹת. יוֹעִילוּ מְעֲשֵׂיו הוֹן רוֹחִים
 וְהַבּוֹטֵחַ - שְׁכָרוֹ מְרֻבָּה. בָּזָה וּבִבְאָ. גְמוֹל לְבוֹטְחִים לְעַד מְבֻטְחִים
 חֶסֶד יְסוֹבְבָנוּ. רַב טוֹב יְטִיבָנוּ. אוֹצְרוֹת צְפוּנִים לוֹ נִפְתָּחִים

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
 על פי ספר שער הביטחון

× הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א ×

מים חיים או בורות נשברים?

נדמיין אדם שהולך במדבר היבש. השמש יוקדת, ופיו צחיה. הוא משוע למעט מים. לפתע הוא מבחין בבור. מציץ פנימה, ומגלה שם מים מלוכלכים, מעט מעופשים. מים ישנים שעברו בצינור מרובב.

הוא פולט אנקת רווחה. נוטל מלא חופני מים ורוצה לשתות ולשטוף את פניו כדי להתרענן. אמנם הוא לא היה עושה זאת מלכתחילה עם נוזלים שכאלו, אבל אין ברירה.

עוצר אותו חברו: "יעקב, חכה שנייה. בעוד כמה מטרים יש מעיין ובו מים זורמים, צלולים ונקיים. עוד מעט תוכל ליהנות מהם ולהתרענן כראוי. יש שם אפילו כיסא ועמדת כוסות חנימית. תחזיק מעמד עוד קצת ונוכל ליהנות כראוי."

אבל יעקב מנענע בראשו בהחלטיות. "אלו המים הראשונים שמצאתי, ואני ניגש אליהם".

כולנו מסובבים יד על הרקה. החום השפיע עליו, כנראה, ולא לטובה.

אבל כך אנחנו נראים לא פעם.

בעל 'חובות הלבבות' מביא את הפסוק בירמיהו שמתאר את העוזבים באר מים חיים וחוצבים בורות נשברים, ומציין כי מדובר בשתי רעות: עזיבת מקור חיים, וחילוף בורות נשברים. פסוק זה מובא בתחילת הפרק הרביעי, שבו מלמד רבינו בחיי שאדם שבוטח במישהו או במשהו אחר - הבורא מסיר מעליו את השגחתו הפרטית, ומניח אותו בידי מי שעליו הוא בטוח.

כשלומדים זאת לראשונה - זו מהלומה. כבר בשורות הראשונות, לשמוע דבר שכזה? לקבל איום שכזה? המילים נשמעות חריפות, מפחידות. מדוע בחר רבינו בחיי לכתוב אותן כבר בתחילת הנושא?

התשובה פשוטה: חלילה מלומר שהבורא מסיר השגחה ממישהו. הרי יצור ללא השגחה אינו יכול להתקיים. אין בעלם ממנו יתברך.

אלא מה? בפרט הספציפי שבו אדם בוטח בנברא אחר, בזה הקב"ה מסיר את השגחתו. אתה סומך על ההוא? בוא נראה איך זה מצליח. אתה בוחר לשתות את המים המעופשים במקום להמתין לישועת הבורא, מקור מים חיים? החמצה שלך!

כבר נהיה בלגן. בעוד אני חושב שהגעתי למצב של שניים שאוחזים בטלית וכל אחד רוצה אותה לעצמו, התברר שכל אחד אוחד טלית אחרת, ומי יודע האם אין אדם שלישי שאוחז בה מעוד כיוון.

כל אחד מאיתנו התקשר שוב לבעל הבית של שני האולמות, בירושלים ובבית שמש, וכך התברר כי החתונה שבבית שמש נרשמה בטעות באולם שבירושלים. עתה ראינו איך הקב"ה, שמקיים בעצמו מצוות שמחת חתן וכלה, הנהיג אותנו בהשגחה נפלאה. האולם בבית שמש היה עדיין פנוי לאותו תאריך, והחתונה המיועדת נרשמה שם מחדש. טעות זו לכשעצמה הייתה טובה עצומה בעבורנו, שבכך נשמר לנו התאריך באולם בירושלים!

הנה נשמע בהרי ירושלים ובבית שמש קול חתן וכלה, קול אומרים הודו לד'.

× כך מדברים עם גבירים ×

לפני שלוש עשרה שנים ערכנו את הברית לתינוק הראשון שלנו. זו הייתה שמחה יפה וצנועה. ההורים משני הצדדים עזרו, ועד כמה שאני מנסה להפעיל את הזיכרון, נדמה שלא היה לי לחץ מיוחד מהאירוע הזה. הכול היה שמח מאוד, עם המון הודיה לקב"ה שחנן אותנו בבת בריא ושלם, ועם המון תפילות ודמעות שנוכח לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים. או, לא דאגתי בכלל מה יהיה בעוד שלוש עשרה שנה, ואיך אצליח להגיע לבר מצווה ולממן אותה. ומה יהיה עוזר אילו הייתי דואג! וכי הייתי משנה את סדר היום שלי בגלל זה? אני אברך כולל, ועל הסדרים היקרים איני מוכן לוותר בשום אופן.

כשהבן שלי נהיה בן שתים עשרה וחצי, הבנתי שאין מנוס. מה עשיתי? פניתי לנדיב הגדול מכולם, הלוא הוא הקב"ה. יום אחר יום ישבתי ואמרתי תהילים וביקשתי מדי שיעזור לי וישלח לי את כל הכספים הדרושים: לתפילין הקדושות, לביגוד המיוחד של החתן הבר מצווה, לאירוע, שיהיה מכבד ונעים, ואם אפשר, שישאר קצת גם לעוד כמה עניינים...

הבנתי כי עליי לעשות השתדלות ולפנות לנדיב בבקשה שיתרום לי עבור שמחת הבר מצווה, אבל לא התחלתי בכך לפני שפניתי למלך העולם, אשר לו הכסף והזהב.

יום אחד פגשתי ידיד ושאלתי אותו האם הוא מכיר נדיב שישמח לתרום לשמחת הבר מצווה. הוא נתן לי שם של מישהו שעוסק בנתינה להוצאות בר מצווה. הסכום שהוא מעניק בדרך כלל הוא שלוש מאות דולר. "אחרי שתתקשר אליו, תתקשר לפלוני ותספר לו ששוחחת עם הנדיב", פירט ידידי את הנהלים. שלוש מאות דולר לא היו הישועה הגדולה שלה ציפיתי, אבל בכל אופן, בשביל השתדלות הם בוודאי משהו. התקשרתי לאותו אדם שעוסק בתרומות לבר מצווה, השארתי את הפרטים שלי, וגם עדכנתי את פלוני, העוסק בענייני צדקה וחסד, שהשיחה בוצעה. אחרי כשבוע התקשר אליי פלוני בחזרה ואמר: "יש לי בשבילך אחד עשר אלף שקלים!"

בעודי נדהם ומשתאה איך צמח המענק לסכום שכזה, הוא הסביר:

"דיברתי עם הנדיב, ואמרתי לו שכאן צריך לתת יותר. הוא הסכים לתת אלף דולר, בתנאי שאני אביא עוד אלפיים. התקשרתי לגבאי צדקה אחר ודיברתי איתו על זה. באותו זמן הוא ישב אצל גביר בחו"ל, וכך הוא סיפר לגביר כי יש יהודי דחוק שעושה בר מצווה. הגבאי הזה יודע איך מדברים עם גבירים. הוא אמר לו מיד, 'מה דעתך לתת לו את התפילין?' והגביר, בטוב ליבו, נידב את כל עלות התפילין! הוא נתן אלפיים דולר, הנדיב הראשון נתן אלף, ובתרגום לשקלים מדובר בכאחד עשר אלף ש"ח".

הודיתי לעסקנים החשובים, שלוחי הבורא יתברך, ומכל השיחה הזאת עם ידידי נשאר לי משפט אחד שממשך ללכת איתי: 'הגבאי הזה יודע איך מדברים עם גבירים'.

מגביר לא מבקשים כסף קטן. איתו עושים עסקים גדולים, ומה זה גביר לעומת מלך העולם? ודאי שאני יכול לבקש ממנו את כל הבר מצווה, ואת המימון של כל השמחות של כל הילדים, והרבה יותר מזה.

שלא חיסר

גטו טרַזְיִיִשְׁטַט נבחר להיות "גטו לדוגמה".

הנאצים ימ"ש הגדירו אותו כמחנה מעבר, והסתירו את המוות בפנים. ליד החומות ניצבו כמה עצי פרי בודדים.

בחודש ניסן תש"ד שרר בגטו מתח עצום בעקבות הטרנספורטים שנשלחו בתדירות גבוהה למחנות ההשמדה שבמזרח. הרב בנימין זאב שפיץ, אחד הרבנים בגטו, אסף קבוצה קטנה של יהודים, בהם נערים צעירים, והוביל אותם אל עץ פרי שהחל לפרוח. מול העץ הוא סיפר להם על כך שהטבע אינו כפוף לרשע האנושי; העץ פורח כי זהו רצון הבורא, וגם העם היהודי, כמו האילן, יעבור את החורף שלו ויפרח מחדש. לאחר מכן בירך את הברכה בכוונה עצומה.

אחד הנערים ששרד את השואה סיפר לאחר המלחמה, שהרגע הזה, שבו עמדו יהודים רעועים מול פריחה לבנה וטהורה ושיבחו את הבורא על "בריות טובות ואילנות טובים", נתן להם כוח נפשי לשרוד את הימים הבאים.

הניגוד שבין גדרות התיל והנאצים לבין הניצן העדין, סימל בעבורם את התקווה לישועה.

שנה לאחר מכן, אביב תש"ה.

המלחמה עומדת לקראת סיומה, אך התנאים במחנות אכזריים מאי פעם. האסירים מורעבים, מוכים ומושפלים, בתוך ים של מוות ושכול. הרב יהושע משה אהרונוסון זצ"ל, ששרד את מחנה הריכוז בניין-גומא (שלוחה של בוכנוואלד), חיפש רסיס של חיים וקדושה. חודש ניסן הגיע. הרב ידע שעליו לברך את 'ברכת האילנות', הנאמרת פעם בשנה כשרואים עצי פרי בפריחתם.

אך במחנה העבודה האפור והמזוהם לא היה כל זכר לצמיחה.

בוקר אחד, בעת שיצאו האסירים לעבודת הכפייה המפרכת מחוץ למחנה, תחת משמר נאצי, הבחין הרב במחזה בלתי ייאמן: עץ פרי בודד ניצב מעבר לגדר, ועליו ניצנים קטנים של פריחה לבנה. הרב אהרונוסון עצר לרגע. הוא לא ראה לפניו רק עץ, אלא את הבטחת הבורא להתחדשות העולם. הוא פנה אל חבריו האסירים, ובקול חנוק מהתרגשות אך מלא עוצמה בירך בשם ומלכות: "שלא חיסר בעולמו".

(מתוך מדור 'חדשים לבקרים')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

× התפילין שבו במהרה ×

מספר אברך מבית שמש:

לפני ראש השנה נסענו, ארבעת הבנים, עם אבא שלי לאומן. לכל אחד מאיתנו יש שני זוגות תפילין, של רש"י ושל רבינו תם, ואת כל הכבודה הקדושה והיקרה הזאת, הכוללת עשרה זוגות תפילין, אחסנו במזוודה שאותה סימנו היטב.

"על המזוודה הזאת", כך אמר אבי, "אנחנו שומרים כעל בבת עינינו"

ואכן, לכל אורך הדרך, בכל שלב שבו המזוודות עברו מקום שאלנו את עצמנו, "איפה התפילין?". מדי פעם היינו חייבים לדעת ולהיזכר איפה המזוודה היקרה ביותר, ממש כדרך שאדם ממשמש בכיסו בכל עת.

התפילין עלו איתנו למטוס וירדו איתנו ממנו. הגענו לשדה התעופה באירופה, ועלינו על טנדר שהוביל יחד עימנו אנשים רבים לכיוון אומן.

נסענו ונסענו, ופתאום, אחרי כמה שעות של נסיעה, אבא שלי אומר: "משהו חסר! איפה התפילין?"

אנחנו המומים מהשאלה. איך יכול להיות שלא שאלנו את עצמנו את השאלה הקריטית הזו, כשעלינו לטנדר?

הנהג מבין שהמזוודה יקרה לנו מאוד, והוא מוכן לעצור בצד הדרך. אנחנו נוברים בתא המטען, והתוצאה עגומה: המזוודה נשארה בשדה התעופה!

ברגע הראשון אבא שלי החוויר. עשרה זוגות תפילין! אינם!

וברגע השני אבא שלי התעשת ואמר, "אנחנו מתחזקים בביטחון גמור בריבוננו של עולם, שישב לנו את האבדה".

שדה התעופה היה כבר רחוק מאוד. גם אם יסכימו כל הנוסעים לשנות כיוון ולחזור לשם, מדובר בשעות נסיעה ארוכות, שבמהלכן עלולה המזוודה להיגנב כך וכך פעמים, אם זה עדיין לא קרה... לא היה טעם להתאמץ כל כך ולחזור לשדה התעופה. רק להתפלל יכולנו. ביקשנו מדי' בשפה פשוטה אך אמיתית מאוד, "ריבוננו של עולם, רק אתה יכול לעזור לנו! רק אתה יודע כמה האבדה יקרה לנו, ורק אתה שומר עליה בשבילנו, ומסדר שהיא תשוב אלינו במהרה!"

התעמקנו במחשבה הזאת ובדיבורים האלו שוב ושוב: ד' שומר על התפילין. אנחנו סומכים עליו. רק עליו. אין עוד מלבדו.

פתאום, כשאנחנו עדיין בתוך הטנדר, מתקשר לאבי אחד מחבריו, והוא אומר לו: "ירדתי עכשיו מהמטוס. אני בשדה התעופה".

"ברוך ד'", ענה לו אבי, "תקשיב לי רגע. שכחתי שם מזוודה יקרה של תפילין. היא עומדת שם בתחנה, ליד הספסלים ביציאה מהטרמינל. רואה אותה? כן, בצבע כחול עם סימן סגול. יישר כוח עצום".

נדהמנו. החבר שהתקשר לאבי אינו מסוג החברים שמתקשרים לספר בכל עת ובכל שעה מה הם עושים והיכן הם נמצאים. אמנם שניהם ידידים טובים ולשניהם מתאים להגיע לאומן לכבוד ראש השנה, אבל זה לא מספיק בשביל שמכל האנשים שבעולם הוא יתקשר דווקא לאבי כדי לעדכן אותו שהוא ירד מהמטוס.

אין זאת אלא השגחה פרטית נפלאה, שהקב"ה הגדיל חסדו עלינו והכניס לאותו ידד בלב להתקשר אלינו, כדי שיוכל להביא לנו את עשרת זוגות התפילין.

× לצאת ידי חובת כל הראשונים ×

מדבר חיים מירושלים.

ברוך ד' זכיתי להשתמש בשבת בחשמל שמגיע ממצבר ולא מחברת החשמל. כדי להבין את הסיפור שאספר כאן, קחו הסבר קצר על עבודת המצבר:

המצבר עשוי משני חלקים: חלק אחד זה הסוללה, שנטענת ואוגרת את החשמל עד שיגיע זמן השימוש בו, והחלק השני זה הממיר - המעביר את החשמל מארון החשמל של הדירה אל הסוללה - כשהיא נטענת, ולאחר מכן מעביר את החשמל בדרך חזרה אל ארון החשמל של הדירה - בשבת. בלוח החשמל הרגיל שיש לכל אחד בבית או

בחדר המדרגות, יש מפסק שעליו לוחצים כדי להטעין את המצבר, ומפסק נוסף שמעביר את המצבר למצב שבת.

במוצאי שבת פרשת ויגש העברתי את המצבר למצב של טעינה. אחרי כמה דקות הוא החל לצפצף. נורה אדומה נדלקה והזהירה על תקלה. הורדתי בחזרה את המפסק, כדי לנסות מאוחר יותר.

למחרת, יום ראשון, שוב ניסיתי לעשות זאת, ושוב נשמע צפצוף ונדלקה נורה. לקחתי את חוברת ההוראות של המצבר, ומצאתי שם את ההגדרה של התקלה: תקלה מאה וחמש, שמשמעותה - הממיר מתחמם מהר מדי.

זה ארבע שנים שאני משתמש במצבר, ומעולם לא קרה לי דבר כזה. ביום שני התקשרתי לטכנאי ושאלתי אותו מה לעשות. הוא אמר שיתכן שהוונטה התקלקלה, אך בדיקה העלתה שהוונטה עובדת יפה מאוד. בסופו של דבר הוא אמר, שהוא יכול לקחת את הממיר למעבדה, שם יבדקו את העניין. אם יצטרכו תיקון זה יעלה 300 ₪, ואם יצטרכו להחליף את הממיר כולו - המחיר הוא 2500 ₪. איך שלא יהיה - הסכומים האלו גדולים עליי בכמה מידות. אמרתי, "אחשוב על זה".

על מה לחשוב? על הכיס? על הכסף? על החשמל? לא. אני אחשוב עמוק יותר. על השבת. עם הסיפור הזה של התקלה בממיר, הקב"ה מדבר אליי. אולי יש משהו בשמירת השבת שלי שצריך תיקון!

למחרת, ביום שלישי עשרה בטבת, למדתי במשנה ברורה, סימן רס"א, שעוסק בעניין של כניסת השבת. בסעיף קטן שם היה כתוב,

שמי שמקבל שבת חצי שעה לפני השקיעה, או לפחות עשרים דקות קודם לכן, יוצא ידי חובת כל הראשונים.

אהה! עכשיו הבנתי! בערב השבת שעברה, שבת חנוכה, כאשר ניגשתי להדליק את החנוכייה, גיליתי שמישהו שיחק עם הפתילות והוציא אותן. הכנתי מיד פתילות חדשות מצמר גפן, וזה ארך זמן וגרם לעיכוב. אחר כך הדליקה אשתי נרות שבת, ורק אז נזכרתי שלא העברתי את המצברים למצב שבת!

כדרכי, איני מקבל עליי שבת בהדלקת הנרות, ולכן, עשר דקות לפני השקיעה לחצתי על המפסקים המתאימים והעברתי את המצברים למצב שבת.

עכשיו, כשלמדתי את דברי המשנה ברורה, חזרתי בתשובה, וקיבלתי על עצמי לקבל עליי שבת חצי שעה או לפחות עשרים דקות לפני השקיעה.

במוצאי הצום, בערך בשעה שש וחצי בערב, ניגשתי ללוח החשמל ולחצתי על הטענה. זו פעולה כל כך פשוטה וקצרה, שפשוט הלכתי משם ושכחתי שעשיתי זאת. בהמשך הערב התקשר הטכנאי כדי לשאול מה החלטת, ואז נזכרתי שהדלקתי את המצברים.

שאלתי את הילדים, "שמעתם צפצוף מהארון חשמל? ראיתם שנדלקה נורה אדומה?"

"לא", הם ענו. "לא שמענו שום דבר".

ניגשתי ללוח, וראיתי שהכול פועל כשורה. הנורה האדומה כבויה, ובליבי מאיר אור של השגחה פרטית מופלאה.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיווקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית', השלום והברכה!

קשה לבטא במילים את גודל ההערכה והכרת הטוב שיש לי למפעל העצום 'השגחה פרטית'. השיעורים בקו 'השגחה פרטית' והעלון נוטעים בי חיות ושמחה, אמונה וביטחון.

חשבתי לומר בדרך צחות, שמפעלי 'השגחה פרטית' הם בגדר 'מעשה אבות סימן לבנים': אברהם אבינו עבר במסירות נפש בכל העולם - ממקום למקום ומעיר לעיר - כדי להחדיר בליבות בני האדם את האמונה שיש בורא לעולם ויש מנהיג לבירה; והנה בדורנו, מערכת 'השגחה פרטית' נוהגת באותו אופן בדיוק: ממש עוברים מעיר לעיר וממקום למקום, ומאירים את העולם כולו באור האמונה וההשגחה הפרטית.

התורה מספרת על הנפשות שעשה אברהם אבינו בחרן, וחז"ל מפרטים כי אלו הם הגרים הרבים שאברהם אבינו ושרה אמנו גיירו והכניסו תחת כנפי השכינה; ואף

מפעלי 'השגחה פרטית' עושים נפשות בקרב המצויים תמיד ב'חרון' - אנשים נרגזים, חלשים, עצבים וסוערים, שנשמתם כבויה מעט או רחוקה מההכרה הברורה, והם מצויים בחרון אף. האור הגדול של לימוד האמונה וראיית ההשגחה הפרטית, מוציא אותם מהחרון והבלבול ומקרב אותם לעולמות של אמונה, ביטחון, שלווה ושמחת חיים. ממש לוקחים אנשים כבויים ומכניסים בהם רוח חיים חדשה.

נברך אתכם שתמשיכו במעשיכם הברוכים, לאסוף נפשות ולקרב לבבות, להחדיר את אור האמונה בקרב רבבות עמך בית ישראל, וזכה בקרוב לגאולה השלמה.

בברכה ובהערכה רבה,

חיים נחמן רוזינפלא, בית שמש

למה נשארונו בכיתה?

מספר מושיי לייפער מבית שמש:

בכל יום בשעת צהרים, לאחר כמה שעות של למוד תורה ברב כיתה, יש לנו הפסקה שבה אנו יוצאים לשחק ברחבה הצמודה לבני התלמוד תורה.

שם אנחנו משחקים את העצמות, מוציאים מרא, רצים, קופצים ומשתעשעים להנאתנו.

בסיום ההפסקה אנו חוזרים לכיתה שמחים ומרצים, מלאים בכוחות להמשיך הלמוד. בכל פעם שאנחנו חוזרים, טפות של זעה זולגות על מצחנו, והישיבה מול המזגן המפזר רוח קרירה, נעימה לנו מאוד. כך אנו מתאוששים למשך דקה או שתיים, ומיד יכולים לחזור ללמוד במלא החשיק.

ביום היצי אהד, הגיעה ההפסקה, אך אנו לא יצאנו לשחק. בזמן ההפסקה חשבנו שזה סתם כך, בלי שום סבה מיחדת. רק בהמשך גלינו שכן הייתה לך סבה מיחדת... והאמת היא, שלכל דבר שקורה יש סבה מיחדת משמים, גם אם לא תמיד זוכים לראות אותה.

וכך, לאורך ההפסקה שוחחנו בכיתה במקום לצאת לשחק. והנה, כמה דקות לפני שנשמע הצליל המבשר על סיום ההפסקה - בום! אפולוית השתתרה בכיתה. טרטור המזגנים פסק. "הפסקת חשמל!" נשמעו ילדים הקוראים מן המסדרון.

השעור הבא התחיל בכיתה קצת פחות מוארת, וללא המזגן המקרר אותנו תמיד. היה חם קצת, אך השתדלנו להתגבר על החם ולהתרכז בשעור.

רק אז קלטנו פתאום, איזה נס! איזה נס שבדייק היום נשארונו בכיתה, ולא יצאנו לשחק כמו תמיד!

אלו היינו יוצאים לחצר ושם רצים ומזיעים, בחזרתנו לכיתה היינו מגלים מזגן כבוי - והחם היה מציק לנו פי עשרה.

לוי שהוא גלוי השגחה

מספר חזקי סלומון מבני ברק:

באחד מימי חמישי נסענו למושב יסודות כדי לבקר קרובי משפחה שגרים שם. כשעלינו לאוטובוס שיקח אותנו לשם, הראה מכשיר התקוף שגותרו לי בכרטיס הרב קו רק שני שקלים.

"אוי, מה אעשה בדרך חזר?" שאלתי בדאגה. הרי לא אוכל לנסע כשאין כסף ברב קו...

"כנראה גם ביסודות יש עמדות טעינה, אל תדאג, הרגיעה אותי אחותי.

הבקור היה ארוך, משמם ומרענו. ממש באמצעו נזכרנו בענין הרב קו. אבא שלי מהר לברר: "איפה יש עמדה לטעינת רב קו?" הוא שאל את המארחים.

הם הסבירו לנו את הדרך לעמדת הטעינה. בבני ברק אני כבר יודע ללכת להטעין לעצמי וגם לאחים שלי, אבל שם, ביסודות הבלתי מוכרת, לא רצייתי לצאת לעשות זאת לבדי. ומה אם אטעה בדרך?

ולא אמצא את המקום? ואולי איתבלבל בדרך חזר ויהיה לא נעים? אחותי, שראתה שאני חושש, הציעה בנדיבות שהיא תתלוה אלי. באמת, יחד היה קל יותר הלקנו, מצאנו, הטענו ורצינו לחזור פתאום הבחנו בהתקהלות של אנשים. כשהתקרבו גלינו במרכז ההתקהלות ילד קטן עומד ובוכה. האנשים שעמדו סביבו נסו לשאל אותו שאלות: "איפה אמא?", "איך קוראים לך?" - אך הילד

רק בכה ולא אמר מלה. "אולי אתם

מכירים את הילד הזה?" פנתה

אלינו אשה אחת. פתאום

אחותי זרתה: "הי! אני מכירה

אותו! הוא שכן של בני דודים

שלנו!"

"את בטוחה?" שאלתי אותה בפקפוק.

"כן! ראיתי אותו אצלם בפעם הקודמת שבקרנו כאן. הוא כנראה בן שלשה!"

היא הושיטה יד לילד והחלה לצעוד אתו בבטחה. כשהתקרבו לבית, הילד זרה את המקום, עצב את ידה ורץ לביתו בשמחה.

אלו הפסו שברב קו שלי לא היה נגמה, או אלו הייתי יוצא לבדי - ללא אחותי - להטעין את הרב קו, לא היינו יכולים להחזיר את

הילד להוריו. בספור הזה ראינו השגחה פרטית!

הלל ברב עם

מספר שמעון וידר:

היה זה בראש חודש. בבקר הייתי צריך ללכת לסדר משהו חשוב, ולכן הייתי אמור לאחר לתלמוד תורה. זה היה אכפת לי מאד, כי אמנם את תפלת שחרית הספקתי להתפלל בבית, אך לא את תפלת הלל, ולהפסיד את תפלת הלל עם כל החברים - בשבילי זו הייתה ממש החמצה.

בכל זאת הלכתי למקום שאליו הייתי צריך ללכת, ואכן אחר כך הגעתי לכיתה באחור. כשנכנסתי הפתעתי לגלות את החברים כשהם באמצע ברפת המזון. אך, לפי החשבון שלי הם היו אמורים לסיים כעת תפלת הלל...

"הרבה החליט שהיום יגידו את ההלל

אחרי ארוחת בקר", הסביר לי

חברי כשסיים לברך.

לא שאלתי למה... הבנתי

לבד: ד' סדר לי שאוכל

לקרא עם כלם את ההלל

המיחד!

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

הודעות פינת

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השופה) והקלט את הסיפור שלך.

נפילה למטרה

פרק 1
מתוך 4

ר' שומחה בונם קאסירער מירושלים משתף אותנו בספור אשר החל בשנת תש"א, ואליו נחשוף לקראת סיומו המפלא לפני מספר שנים.

מי נוס?

אנא פתח פהר, טדיאוס!
זה אני, ברוך השבן...

אני חייב למצא
מקום בטוח עבור
רפאלק'ה שְׁלֵנו...

בפר רומני קטן, תש"א

מיום ליום המצב שְׁלֵנו
מחמיר... ביאסי הגדולה
התרחש פוגרום נוראי...

אתן לך סבום
בְּסָף עצום!

לא ולא הסתלק
במהירות, לפני
שופי'שהו יראה
וילשין עלי!

אנסה אצל שבן אחר...

מצטער, אך איני מוכן לסבן
את תי' וחי' משפחתך עבור
ילד יהודי!

מה קרה לך ברקו,
שהגעת באמצע
הלילה?!

אוי, אוי... זו שאלה קשה
ומרה... אני חייב למצא מקום
מסתור עבור בני בן השבע,
עד ש...

איני יכולה לחשוב על כך שעלי
להפריד מִבְּנֵי היחיד... ועוד להותיר
אותו בְּמַנְרָה!!!

אין בררה, ד' יעזר ויבקרוב
י'אעני העינים וינקה אותן
מזרה הביתה...

לאחר שעות ארוכות ומתישות:

אף אחד מ'ידי הנאמנים'
אלו שחמ'יד בקשו לקבל את
טובתי, אינו מוכן להסתיר
בביתו את רפאלק'ה, גם לא
תמורת משלום. נותרה רק
בררה אחת, הנרְאָה מִבְּלֵן...

מספר הרה"ג ר' נחמן ניהויז שליט"א:

בסייעתא דשמיא אני זוכה למסור ב'קו השגחה פרטית', שיעורים בספר חובות הלבבות 'שער הביטחון'. השיעורים מבוססים על היסוד, שביטחון אינו האמצעי לישועה - כלומר, שאין ראוי לומר: 'משום שאני בעל ביטחון ד' בוודאי יענה לתפילתי, ומכוח האמונה בו יתברך, איושע' - אלא, יהודי הנקרא 'בעל ביטחון' הוא זה המבין בליבו ויודע במחשבתו, כי הקב"ה מאוד אוהבו, ובכל רגע ורגע הוא רוצה בטובתו; הבנה זו מושתתת על מאות ואלפי רבבות הטובות שקיבל מאת הקב"ה בעבו, והטובות שתבאנה בעתיד, וכ'בעל ביטחון' הוא משגל לעצמו, כי הקושי או הניסיון שבאו זה עתה לפתחו ונראים לו עכשיו כדבר רע, בוודאי גם זה טוב, מכורח העובדה שהקב"ה רוצה רק בטובתו, ובוודאי לבסוף יתגלה שגם מתוך הקושי והמצוקה יצא רק טוב.

יום אחד התקשר אליי יהודי מבוגר מבלגיה. זהו יהודי העוסק במסחר כבר עשרות שנים, וכך הוא אומר לי: "כבר פעמים רבות למדתי ב'שער הביטחון', וכמו כן - שמעתי מאות שיעורים על ביטחון, ממגיד שיעורים מאוד מפורסמים. אך כל אלו לא עזרו לי, משום שהרגשתי שעדיין אני מאוד רחוק מהמטרה שאליה אמורים השיעורים והלימוד בספר להביא אותי, קרי: מיהודי פשוט ומאמין, להפוך לבעל ביטחון אמיתי".

"אולם", הוא ממשיך, "התחברתי לקו השגחה פרטית, ונעשיתי מאזין קבוע לשיעורים שאתה מוסר. אני זוכר את כל השיעורים שלך בעל פה! זאת משום שלאחר כל שיעור אני לוקח דף ועט ומשכתב את דבריך, מילה במילה.

הנה, הגעתי לגיל ששים, ורק עכשיו אני מרגיש כי התחלתי להבין, מהו ביטחון, "ויאמינו בד'", בהבנה אמיתית וברורה!"

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

✕ המקום: ירושלים, שכונת רמת שלמה.

✕ נקודת החלוקה: בית הכנסת המרכזי "משכנות יעקב"

אין תושב ברמת שלמה שלא מכיר את "משכנות", הלב הפועם של הרכס הפסטורלי של ירושלים. מדי יום, משעות הבוקר המוקדמות ולאורך כל שעות היממה, המקום שוקק חיים ללא הפסקה. מנייני שחרית מתקיימים בזה אחר זה, שיעורי תורה נמסרים בריצפות, מנחה, ערבית. אברכים ובעלי בתים, צעירים לצד מבוגרים, לומדים בהיכל בית המדרש דף היומי, טוה, הלכה ואגדה.

אך לא רק תורה ותפילה יש כאן, אלא גם לב יהודי חם. שהרי, אם תיכנס בשעות הבוקר להיכלי ה'שטיבלאך' השוכנים במפלס התחתון של בניין בית המדרש, עוד לפני שתיגש לחפש את השטיבל בו יתחיל תיכף מניין שחרית, ייגש אליך יהודי בר אוריין ויודע ספר, ויציע לך כוס קפה חמה ומרעננת. הוא ישאל לשלומך בחיוך לבבי, ויכוון אותך לחדר שבו יתחיל בעוד רגע מניין השחרית הבא.

כי כך היא רמת שלמה. שכונה של תורה, אבל גם של מאור פנים וערבות הדדית, במלוא מובן המילה.

ובתוך כל ההמולה המבורכת הזאת, מוצאים את מקומם גם עלוני 'השגחה פרטית', המונחים מדי שבוע על שולחנות בית הכנסת. בין מנחה לערבית, או עם כוס הקפה החמימה של שעת בוקר מוקדמת, נוטלים המתפללים את העלון לידיהם ושואבים עוד מעט ביטחון, אמונה ושלווה, אל שגרת יומם העמוסה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזכה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

הסיפורים שחיזקו רבבות בענייני הזהירות בכבוד הזולת

עכשיו ברשת חנויות 'אור החיים'

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

- ✕ לעיני משה בן שמחה ת.נ.צ.ב.ה.
- ✕ לעיני אסתר בת ראושנה ת.נ.צ.ב.ה.
- ✕ לעילוי נשמת אהרון בן חנה ת.נ.צ.ב.ה.

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמע קריאת התורה.